Год. I. Варна, 7 Ноемврий 1891 г. Брой 23.

ЦѢНА:
За година . . . . . 10 л.
„ 6 мѣсеца . . . . 5 л.
„ старъ брой . . . 50 ст.
„ въ странство за година 15 л.
За обявленията се плаща:
1) Въ единъ стълбъ:
На 4 стр. за единъ редъ 15 ст.
„ 1 стр. „ „ „ 1 л.—
„ другитѣ стр. „ — 50 ст.
2) Въ два стълба:
На 4 стр. за единъ редъ 50 ст.
„ 1 „ „ „ „ 3 л.
За срочни (шестмѣсечни или годишни) обявления се правятъ сериозни отстѫпки.
Абонамента въ прѣдплата
Единъ брой 20 ст.

ЧЕРНО МОРЕ

ИЗЛИЗА ЗА СЕГА САМО ВЪ ЧЕТВЪРТЪКЪ.

АДРЕССЪ:
За пари (въ бонове и записи)—до П. Бобчевский
За писма и рѫкописи—до Редакцията.
Редакцията и администрацията се помѣщава въ домъ Бобчевский, № 335, срѣщу Централната градска градина.
Редакцията не отговаря за съдържанието [illegible]
Непотрѣбенитѣ рѫкописи се връщатъ [illegible] пощенскитѣ разноски.
Неплатени писма не се приематъ.
Единъ брой 20 ст.

Редакторъ-Издатель П. Бобчевский.

Михаилъ Папчерски

извѣстява, че на именний си день, 8-й Ноемврий, нѣма да приема посѣщения.

Г. Варна, 5-й Ноемврий 1891 г.

НЕКРОЛОГЪ

Съ душевно прискърбие извѣстяватъ всички роднини, приятели и познайници, че любимата имъ: дъщеря, сестра и балдъза

МАРИЯ АЛЕКСИЕВА

родена на 2-й Септемврий 1873 г., слѣдъ 18 мѣсечно болѣдуванье, прѣдаде Богу духъ вчера на 1-й Ноемврий, въ 12 часа прѣдъ пладнѣ.

Погрѣбението става днесъ въ 1 часътъ послѣ пладнѣ.

Варна, 2-й Ноемврий 1891 г.

Баща и майка: *Алекси и Иордана Иванови*; Братья: *Иванъ и Христо*; Сестри: *Кина, Николина и Койка*; и Зеть: *Капитанъ Калканджиевъ*.

МАКЕДОНИЯ.

Ний не можемъ да си наумимъ земя, която повече да се е опустошавала отъ Балканския Полуостровъ. Кой отъ гдѣ се завърне все съ него се расправя; кой какъвто интерессъ има, все въ нашия полуостровъ го вижда; кой каквито сплетни и интриги знае, все въ този полуостровъ ги упражнява. Разрушения слѣдъ разрушения, прѣврати слѣдъ прѣврати, убийства и всевъзможни неправди едно подиръ друго все още не прѣставатъ да се наниватъ. И това става отъ вѣкове насамъ! Казватъ, че лишението когото и да бѫде отъ животъ и правá било прѣстѫпно, осѫдително, врѣдно, нехуманно, а народитѣ вършѫтъ всичко това единъ противъ други, защото имали интерессъ! Вѣкътъ на цивилизацията!

Но да се ограничимъ. — По хуманното рѣшение на Берлинский Конгрессъ, единъ членъ отъ нашето тѣло, единъ кѫсъ отъ нашата прѣскѫпа земя — Македония — остана въ първото си положение, подъ турско владичество. Благородниятъ Конгрессъ, въ името на интерессniтѣ на държавитѣ, които населяватъ още пó благородната Европа, намѣри за прилично да остане Македония безъ собственъ образъ, да стои подъ турското господаруванье, а за да не бѫде съвсѣмъ своеволенъ, за да не се срамува твърдѣ отъ историята, тоя благороденъ Конгрессъ рѣши, да има автономно управление въ Македония, и това управление да се даде ней отъ Турция, която я владѣе безконтролно. Нашитѣ роднини, обаче, и нашитѣ кръвни съсѣди, тъй сѫщо малки държавици, видѣхѫ въ тѫзи мѫничка добрина къмъ Македония лоши послѣдствия пъкъ за своитѣ интереси: тѣ гракнѫхѫ, че тамъ имало повече такива или онакива, че тя, Македония, била гръцска, била сръбска, била кой знае още чия, и искахѫ я за своя. Това, разбира се, търси и Турция и Европа. Тя си останѫ нито гръцска, нито сръбска, нито българска, а — турска; населяющийтъ я народъ по тѣзи причини трѣбваше да стои подъ робство и ще стои до тогава, до когато, по всѣка вѣроятность, балканскитѣ държавици се съсипѭтъ една-друга и дойде нѣкой уменъ да заграби всички ни . . . Тогава ще стоимъ мирни и нѣма да споримъ за „твое“—„мое“.

И какво става сега тукъ, въ тая нещастна страна? — Най-вѣрно може да се отговори, че единъ силенъ вѣтъръ вѣе постоянно по различни посоки и ту събира купчини, ту ги развѣва въ прахъ! . . . Ако на Турция ѝ докривѣе нѣщо по външнитѣ си работи, отмъщава си съ защитата на една народность, а съ прислѣдванье на другитѣ народности; пъкъ ако ѝ бѫде угодно да обърне противоположно поведение, въ името на интерессitѣ си, тя, Турция, защищава тия които е прѣслѣдвала. Ето това става въ Македония! А съсѣднитѣ народи, които иматъ свои сънародници въ нея, се въсхищаватъ или възмущаватъ по врѣмена, споредъ какъ го вѣе вѣтърътъ, и, въ добавление на туй, присмиватъ се единъ другиму по между си! Колко неестествено!

Прѣди паданьето на Турскийтъ Великъ Везирь Кямилъ-Паша, българитѣ въ Македония се радвахѫ на особенни привилегии, т. е. вѣеше другъ вѣтръ. Падна Кямилъ — вѣе другъ вѣтръ. И, скръбното, балканскитѣ държавици се смѣятъ една-друга по тоя случай, като една въсхвалява Турция, друга я укорява! Но нуждно е и да прибавимъ, че всички пъкъ тия интриги и между особни гонения се създаватъ и вкарватъ отъ вънъ!

Нищо! Никога нищо съ такива дребнави, безсилни намисания въ областъ, стояща съвсѣмъ въ чужди рѫцѣ! Тия намисания съсипватъ сѫщото онова население, на което се желае добро: и добро да се постигне — не трае, а лошото ний, балканскитѣ държави, имъ правимъ.

Оставѣте Македония тамъ, гдѣто си е! Ако имате пари, давайте имъ, да се образуватъ, безъ всѣка друга вѫтрѣшна намѣса, а сами се усилѣте, сдружете се, вземѣте и Турция при себе си, за да държи въ равни и свободни права Македония, и стига! Чия е — не е сега въпросътъ. Надъ всички ни орли се виѭтъ . . .

Но може ли пъкъ това? Ний сме си навадили вече очитѣ: благодарение на външнитѣ влияния, не можемъ да се търпимъ, кога се срѣщнемъ даже. Това е европейска дипломация; това е по изискванията на народитѣ отъ Европа; това е интерессъ на народитѣ; това е цивилизацията на вѣкътъ; това е хуманитетъ, който се диктува отъ человѣческия дългъ на земята!!

Ще вървимъ съ тия сплетни на редъ, до като или загинемъ или се вразумимъ, а кога ще стане туй — не знаемъ.

Сега за сега българщината въ тѫзи нещастна страна пакъ се прѣслѣдвала отъ турски власти: не се зачитали националнитѣ и църковни права на българитѣ въ борба съ гърци и сърби, освѣнъ само тия, които сѫ били признати *едно врѣме* съ султански ферманъ, а знае се, че тамъ отъ минѫлата година цѣли села се отказахѫ отъ Патриаршията, като видѣхѫ признаваньето на българскитѣ църковни права.

ПО НАШЕТО ИЗЛОЖЕНИЕ.

Когато хората правятъ изложения, една отъ най-голѣмитѣ тѣхни грижи е, тѣзи изложения да бѫдѫтъ привлѣкателни, да съдържатъ такива чудесии и хубави нѣща, които нѣма на другадѣ и които нарочно за този случай се измислюватъ, а най-главното, най модерното, най-смѣлото, най грандиозното отъ тѣзи нѣщà, по едно френско изражение, се казва le clou, — гвоздея, шикътъ на изложението. Парижкото изложение имаше много чудесии; имаше знаменититѣ свѣтящи водоскоци, колоссалната машинна галерия, великолѣпнитѣ златни и ченени дворци, но гвоздея на изложението, туй, съ което приглушихѫ цѣлия свѣтъ, бѣше триста-метровата кула на Айфеля. За чикагското изложение вѣстницитѣ расказватъ цѣли халими (хиляда и една нощь), турени на сцена и въ дѣйствие отъ могѫщитѣ лостове на съврѣменната наука и искуство, подпомогнѫти отъ не по малко могѫщата енергия, прѣдприемчивость и оригиналность на американцитѣ. Но гвоздея на изложението на янкитѣ щѣла да бѫде една купа много пó-голѣма отъ парижската, въ видъ на гигантски единъ глобусъ, по меридиана на който щѣла да върви желѣзница и прч.

Ний на нашето Пловдивско изложение като какво бихме могли да направимъ, което да привлѣче особенно вниманието и любопитството на чужденцитѣ? Какво ще бѫде у насъ гвоздея? У насъ не може и дума да става за нѣкакви чудеса на промишленостьта и науката, ний не ще можемъ нито хилядометрова кула да направимъ, нито великолѣпни, нечувани до сега, дворци да сградимъ, но ний можемъ да изложимъ нѣща, които другадѣ ги нѣма, които за свѣта ще бѫдѫтъ новость, и между тѣзи нѣща отъ наше домашно произведение ний можемъ най-много да привлѣчемъ любознанието на европейцитѣ съ чудеснитѣ носии (костюми) на нашия народъ. Нашитѣ народни костюми сѫ едно неексплоатирано, съвсѣмъ дѣвственно, художественно съкровище, което прѣдставлява голѣмъ интересъ въ много отношения, не само за иностранцитѣ, но и за насъ самитѣ, които и до сега не познаваме добрѣ всичката тѣхна богата разнообразность и тѣхното безкрайно артистично раскошество. Въ тѣхъ най-ясно се отражава художественния гений на народа, който притиснжтъ отъ тежкия яремъ, не е можалъ да се прояви другадѣ и иначе, но който никакъ не е билъ унищоженъ. Нашитѣ костюми и великолѣпни келими, ще покажжтъ на свѣта, до колко е запазено въ народа чувството за красвата и за рисунката, и каква бждъщность има той и въ художественнитѣ индустрии, ако се поддържи и въспитае това чувство. За туй нека се възползуваме отъ това наше богатство и нека се постараемъ да направимъ отъ нашитѣ носии и келими таквозъ изложение, щото иностранцитѣ да има на какво да зяпатъ и на какво да се удивлявятъ, а ний сме увѣрени, че по оригиналность и по хубость тѣзи народни произведения ще привлѣчжтъ много европейцитѣ.

За да стане обаче това, трѣбва, прѣди всичко, коммиссиитѣ да събержтъ най-типичнитѣ, най-художественнитѣ праздпични дрѣхи, мжжски и женски, на булки, на моми, на стари жени отъ всичкитѣ села на околиитѣ си, заедно съ нуждннтѣ накити, като гердани, обици, гривни, пояси, пръстени, обувки и прч. Послѣ, въ изложението да се опрѣдѣли особенъ голѣмъ салонъ, или специаленъ павильонъ за тѣзи костюми. Стѣнитѣ, таванитѣ, подътъ на павильона да бждятъ обтѣгнжти, украсени художественно съ разноцвѣтнитѣ наши келими и други раскошни вълнени и коприпени тъкани нѣща. За самитѣ костюми да се поржчатъ манекени (кукли) и да се облѣчжтъ въ тѣхъ, а главитѣ и ржцѣтѣ могжтъ се направи отъ вапцанъ гипсъ, или отъ восъкъ, или отъ печена глина въ Княжевското занаятчийско училище, защото най-важното и най-интересното ще бжде, костюмитѣ да не бждятъ изложени сгънжти, или окачени, но облѣчени на манекени, за да се вижда добрѣ всичката имъ хубость и какъ се обличатъ.

Прѣдставѣте си сега подобенъ единъ павильонъ, богато украсенъ съ келими, въ който да бждятъ наредени по околии всичкитѣ наши народни облѣкла, върху манекени блѣстящи въ своитѣ най-ярки и най-хармонични бои, и всичко това наредено, накитено съ вкусъ и знание, и ми кажете, не ще ли той да съставлява най-оргиналното, най привлѣкателното за чужденцитѣ отдѣление? И етнографа, и историка, и промишленника, и художника, и учения, — всѣкой, всѣкой ще се спре, ще се интересува и ще се въсхищава отъ това наглѣдно парадно изложение на цѣлия български народъ въ миниатура, въ своитѣ неподражаемо блѣстящи труфила, изработени отъ него самия.

И това ще бжде le clou, гвоздея на пловдивското изложение.

А когато изложението се свърши, тѣзи готово събрани костюми могжтъ да останжтъ и да се образува отъ тѣхъ постояненъ единъ музей, защото подобна сбирка е отъ голѣма важность за страната, и е нуждно, да се направи колкото е възможно по скоро, додѣто не сж изчезнжли тѣзи живописни наши костюми, туй огромно художественно богатство, завѣщано намъ отъ прадѣди.

А. М.

Още нѣкои забѣлѣжки къмъ проекта за Гражд. Сждопроизводство*)

При правенитѣ отъ 1880 година насамъ допълнения на нашитѣ *Сждебни правила*, законодателитѣ ни не сж имали прѣдъ видъ подобренията и въобще измѣненията, станжли въ Русскитѣ *„судебные уставы“*. При съставяние тая година проекта за *Гражд. Сждопр.*, пакъ не сж се ржководили нашитѣ законодатели нито отъ послѣднитѣ подобрения, направени въ *Сждебнитѣ устави*. Ще покажемъ тукъ само на два примѣра.

Чл. 6-й на проекта не съдържа и слѣдната прибавка, направена съ закона отъ 14 Апр. 1887. Ето новата редакция на тоя членъ: Въ показаний отъ горний (5-й) членъ случай, гражданский сждъ пристжпва да разглѣжда дѣлото, само слѣдъ като се свърши углавното производство по оня прѣдмѣтъ, изъ който произтича искътъ, освѣнъ ако *истеца прѣдстави удостовѣрение*, че углавното производство е спрѣно по поводъ на душевна болѣсть на обвиняемий, или че углавний сждъ, по удирвание обвиняемия, е направилъ распореждание за вземание имота му подъ настойничество. *Въ случай на възобновление углавното дѣло, производството на грожданското дѣло се спира.* Въ проекта въпросний членъ, ако и да е допълненъ съ думитѣ „било по сжщество . . . прѣслѣдвание“, но липсува подчъртаната тукъ по-горѣ алинея, която не е отъ малка важность.

Чл. 388. Тоя членъ е прѣводъ на ст. 454 отъ Русский *уст. гражд. суд.*, но въ него липсува допълнението му, направено сжщо съ закона отъ 14 Апр. 1887, което гласи: *По дѣла за възнаграждение на поврѣди и загуби, причинени отъ прѣстжпление (чл. 6), при позоваванието (ссилката) на странитѣ върху углавното производство по изслѣдвание туй прѣстжпление, испраща се оригиналното дѣло* (въ гражданский сждъ).

Нашата цѣль тукъ не е да излагаме всичкитѣ измѣнения и допълнения, станжли въ источника на днешното ни и на бждъщето ни гражданско сждопроизводство, и затова ограничаваме се, въ заключение, само да отбѣлѣжимъ издаденитѣ въ послѣднитѣ двѣ години закони по материята, която ни занимава: *Обезпечението на доказателствата*; *задочното разглѣдвание исковетѣ*, и *упростотвореното сждопроизводство*, за който, най-новъ Русский процессуаленъ законъ, заслужва да се цитира тукъ книжката, която е издалъ текущата (1891) година въ Ростовъ на Дона адвоката *Е. Д. Заславский*. Това ржководство съдържа, освѣнъ новийтъ „законъ о упрощенномъ порядкѣ судопроизводства“, още и приложения на образци, прошения, заявления, жалби и други книжа, които почитаемото ни Министерство на Правосждието, ако се приеме и у насъ това много по-съкратено, отъ дѣйствующето днесъ у насъ, сждопроизводство, могло би да издаде въ видъ на правилникъ за приспособление въпросний законъ.

Кр. Ив. Мирский.

---

*) В. „Сждебна библиотека“, VIII—1891.

Разни

ВЖТРѢШНИ

— Братовчедътъ на Н. Ц. В. Господаря, Н. В. Принцъ Петръ Саксъ Кобургъ-Готский е дошълъ гость на Господаря въ Столицата.

— Обръщаме вниманието на Распоредителната Комиссия за Изложенията върху статията „По нашето изложение“ въ този брой.

— Отъ когато се е родило нашето отечество политически, дѣйствува турскийтъ Наказателенъ Законъ. Имаше Законопроектъ за наказанията, но не можа да стане законъ, и, до колкото знаемъ, не влѣзе вече въ Народното Събрание за разискванье. Това ни кара да наумимъ на Министерството на Правосждието: между многото притурки на Отоманский Наказателенъ Законъ, които станжхж до сега, не е ли добрѣ да се добави още една за *бигамията* (двуженството)? Християнска държава сме, вѣрата ни не допуща бигамията, а нѣма наказание за нея. Мислимъ, нищо не прѣчи да стане това още въ тжзи сессия на Събранието, защото . . .

— Съ пълно удоволствие прочетохме полученото въ редакцията ни „Възвание“ къмъ населението на Видинския окржгъ отъ Окржжната Коммиссия по земледѣлческо-промишленнитѣ изложения въ Пловдивъ и Руссе. Това възвание е издадено на 26-й минжлий въ единъ необикновенно голѣмъ форматъ и, вѣрва ни се, е залѣпено по всевъзможни тържища, пазари, площади и публични завѣдения въ градоветѣ и селата на окржга, за да се прочете отъ всѣкиго. Съдържанието му е доста вѣщо натъкмено, та е въ положение да расчевърка чувствата на нашия българинъ.

Ний намираме взетата мѣрка на Видинската Окржжна Комиссия по изложенията, за распространението на общеполезната цѣль, доста добра и считаме за длъжность да я прѣпоржчаме. Да прѣдадемъ цѣлото възвание чрѣзъ вѣстника си не ни е възможно, защото е твърдѣ дълго: ще заеме поне 5 наши колонии.

— В. „*Свобода*“ съобщава, че отварянието на изложението въ Пловдивъ, мислило се, ще стане по рано, като пъкъ затварянието му щѣло да се отлага въ съображение съ врѣмето. Причината на това побързванье е било непостоянното врѣме у насъ есень.

Разбира се, не е тъй важно въ кой непрѣмѣнно день да стане откриването на изложението, а важното е, да може да се свари съ приготвянието му.

— Получихме 1-й брой на ново научно, литературно и общественно списание „*Лжча*“, което почнжло да излиза въ гр. Татаръ-Пазарджикъ два пжти въ мѣсеца отъ по 24 страници. Отговоренъ редакторъ г. *Б. Величковъ*. Ний посрѣщаме това списани съ удоволствие и го прѣпоржчваме на читателитѣ си. Цѣната му е за година 8 лева, а за 6 мѣсеци 5 лева.

— Фабриката за сукна и шаеци въ Габрово принадлѣжаща на покойний Ив. К. Калпазановъ, получила названието „придворна“, съ разрѣшението н Н. Ц. Височество Господарьтъ. Това се съобщава от в. „*Балканска Зора*“.

— Отъ Шуменъ ни съобщаватъ, че и тамъ с появила болѣстьта „Скарлатина“, както и тифозн трѣска. Градскитѣ училища по тжзи причина бил отъ нѣколко дни насамъ затворени.

— Руссенский Окржженъ Сждъ обявява въ „*Славянинъ*“ единъ приказъ отъ г. Министра на Финанситѣ, съ който се възобновява честьта на испаднжлий въ несъстоятелность Руссенски търговецъ *Калчо Атанасовъ*.

— В. „*Славянинъ*“, като споменува, че сме подигнжли въпроса за откриването на една телеграфна агенция при Народното Събрание, която съобщава на врѣме дѣятелностьта му, поддържа мнѣнието ни, както и в. „*Балканска Зора*“ се обади, ч не е противъ това. Считаме за умѣстно да прибавим само, че ний не сме мислили да искаме безплатн услугитѣ на агенцията, както ни е разбралъ в. „*Славянинъ*“, а съ абонаментъ, както е и агенцията „*Балканикъ*“. Ний указвахме на вѣстникарската сиромашия у насъ само срѣщу възможното въ отговор мнѣние, че би трѣбвало да поддържатъ корреспонденти за Столицата. Пъкъ, и най-послѣ, тъй бил или инакъ, изразеното ни желание си останж нечут

— Пишжтъ ни отъ Свищовъ:

„Славянското Ученолюбиво Дружество „Св. Кирилъ и Методий“ прѣдстави на 26 й Октомврий вечерьта, въ салонътъ на градската градина, драмат „*Вѣра, Надѣжда и Любовь*“, въ 5 дѣйствия, отъ М Розие. Пиессата се изигра доста сполучливо и всѣк дѣйствие [illegible] акламирано отъ публиката. На другий день цѣлий градъ проговори за тжзи сполука много граждани настояватъ за повторението на пиессата,—нѣщо, което даже би се имало мѣстото, понеже тя е нравственна, поучителна, и ще принесе полза, както на гражданитѣ, тъй и на дружеството. На скоро това сжщето дружество е гласяло да прѣ[illegible]омдрамата „*Животътъ на Картоиграитѣ*“, [illegible] Ви[illegible] де Ганиже и Дюма, и комедията „*Помагачьтъ [illegible] помощь*“ отъ Коцебуе. — Въобще то, дружеството, съставило единъ богатъ репертуаръ [illegible] отбрани пиесси за прѣзъ цѣлия зименъ сезонъ“.

— По поводъ на писаното отъ Ахиело за опровержение на антрефилето въ „*Балканска Зора*“, относително нѣкои сумми, задържани отъ тукашни Окол. Началникъ, г. Ангелидиса, получихме отъ Нешо Чишираповъ единъ отговоръ (защото казва се въ опровержението отъ Ахиело, че г. Чишираповъ билъ дописникътъ на „*Балкан. Зора*“ и че той намиралъ подъ сждъ за злоупотрѣбление), въ който г. Чишираповъ поправя, че не за злоупотрѣблени билъ даденъ подъ сждъ, а за фалшификация на единъ наддавателенъ листъ, че отистина той билъ дописникътъ въ „*Балкан. Зора*“ и че не била лжж дописката му за г. Ангелидиса.

Ний не помѣстяме цѣлия отговоръ, защото н искаме да ставаме посрѣдникъ на лични расправии оскърбления, като се надѣваме, че и г. Чишираповъ не ще намѣри интерессъ въ такива работи.

— Съ съкрушено сърдце свършихме прочитаньето статията въ вѣстникъ „*Свобода*“, брой 66 за г-да редакторитѣ на вѣстникъ „*Балкан. Зора*“. Като оставяме настрана осждителния начинъ на изражение, който употрѣбява в. „*Свобода*“, ний съглеждаме, а и съ насъ заедно вѣрваме, всички читатели, една *роль, която редакц. на „Б. Зора“ играяли между Правителството и Върховната власть.* Ако това е точно истина (а нѣмаме основание да се съмнѣваме, когато го казва оффициозътъ, който не би смѣилъ да пусне такива работи безъ сериозна причина), ний намираме поведението на реченитѣ редактори за съвсѣмъ недостолѣпно.—Въ настоящий периодъ на политическото ни положение такива работи сж непростими. Бихме желали отъ все сърдце да не бжде това истинско, но, както казахме, нѣма какъ да не вѣрваме. Всѣки нашъ читатель знае, че ний не се мѣсимъ въ расправитѣ на тия два наши ежедневни вѣстници и даже бѣхме прѣстанжли да се интерессуваме отъ тая домашна (тъй я считахме) распра, но послѣднитѣ обяснения привлѣкохж всичкото ни внимание.

Нищо добро нѣма въ тия работи, споредъ насъ

МѢСТНИ

По изложението.

Околийскитѣ комиссии въ окржга се съста вать така:

1-о. За Добричската Околийска Коммиссия, Прѣдсѣдатель Околийскиitъ Началникъ Станю Божиловъ, и членове: Добричский Градско-Общинский Кметъ Желѣзъ Поповъ, Директорътъ на Добричското III классно училище Петко Киссовъ, Сѫдебни Слѣдователь Василъ Дуплевъ, членътъ отъ Добричский Градско-Общинский Съвѣтъ Танко Свинаровъ и Добричскитѣ граждане: Лукà Ангеловъ, Иванъ Мирчовъ, и Мону Абаджиевъ;

2-о. За Балчикската Околийска Коммиссия, Прѣдсѣдатель Балчикский Околийский Началникъ Тодоръ Черневъ, членове: Балчикский Градско-Общинский Кметъ Стефанъ Задгорский, Директорътъ на Балчикското III классно училище Петръ Генковъ, членътъ отъ Балчикский Градско-Общинский Съвѣтъ Стойко Икономовъ, Дуванъ-Ювавский Селско-Общинский Кметъ Петръ Кантемировъ, Атанасъ Ючь Орманский отъ гр. Балчикъ, Иванъ Великовъ отъ с. Каварна и Кръстю Загорский отъ с. Кара-насуфъ.

3о. За Провадийската Околийска Коммиссия. Прѣдсѣдатель Провадийски Околийский Началникъ Недѣлчо Поповъ, членове: Провадийский Градско-Общинский Кметъ Недю Петровъ, Директорътъ на Провадийското III классно училище Стефанъ Стефановъ, Контрольорътъ при Провадийското Околийско Ковчежничество Жеко Бакаловъ, Началника на Провадийскета Телеграфо-Пощенска Станция Марко Алтимировъ, Яни Денковъ отъ с. Шадж-кьой, Георги Бъчваровъ отъ с. Девня и Николчо Димитровъ отъ гр. Провадия.

4-о. За Новоселската Околийска Коммиссия, Прѣдсѣдателъ Новоселски Окол. Началникъ Д. Мирчевъ, членове: Помощника на Новоселский Общинский Кметъ Русси Каровъ, Главний учитель въ Новосело В. Поповъ, Общинскитѣ служители: Михо Рачковъ и Илия Кировъ и новоселскитѣ жители: Илия Велевъ, Янко Кермидчиевъ и Никола Саманиевъ,

5) За Варненската Околийска Комиссия бѣхме вече съобщили въ брой 21.

— За събирането на абонаментитѣ *въ града*, администрацията назначи втори *кратко врѣменнъ* **агентъ** г-на **Атанаса Д. Вангеловъ,** който се ползува съ довѣрие и прѣдстави слѣдуемата гаранция. Молимъ г-да абонатитѣ си въ града да не отлагатъ внасянието на абонаментната стойность нему срѣщу редовни квитанции. Той записва и нови абонати.

— Въ минѫлия брой дадохме текстътъ на прошението, което отвори важния процессъ между тукашнитѣ Окр. Съвѣтъ съ гръцката вѣроисповѣдна община и гръцкото училищно настоятелство.—Процессътъ се разглѣдва на 2-й текущий, но се отложи пакъ за изучванье отъ отвѣтната страна документитѣ, прѣдставени отъ истецътъ, за доказателство по въпроса, кой владѣе спорнитѣ имущества.

— Тия дни минѫ отъ тука Ромѫнский Посланникъ въ Цариградъ, г. *Михаилъ Митилинеу,* съ г-жата и синътъ си. Той иде отъ Букурещъ, гдѣто се е намиралъ въ отпускъ, и прѣстоя въ градътъ ни 2—3 деня.

— Двама ученици отъ Занаятчийското училище въ Княжево, именно г-да Хр. Ат. Дюлгеровъ и Янко Бешковъ, сѫ се сдружили и отворили наскоро въ града ни столарска работилница. Ний забѣлѣзваме това рѣдичко явление и надѣваме се, че ако тѣ постоянствуватъ въ работата си, както и ще трѣбва да сѫ рѣшили, капиталътъ ще имъ дойде самъ.

— Пишѫтъ ни отъ града:

„Край морето, тъкмо срѣщу улица „Парашкева“, при гръцката болница, земята се срутила и се отворилъ единъ яръ, който може да погълне много души, мѫжье, дѣца и прч., особенно нощно врѣме. Тамъ е улицата край морето и ярътъ не е запазенъ. Пармаклѫкътъ е останѫлъ на въздуха, прикрѣпенъ отъ двѣтѣ си страни. Общинското ни Управление трѣбваше отдавна да покрие този яръ, но, види се, агентитѣ му спѭтъ“.

Справихме се за този яръ и подтвърждаваме това писмо.

— Народнитѣ училища въ градътъ ни стоѭтъ още затворени по причина на скарлатината.

— Утвърденъ е Уставътъ на съставеното въ града ни дружество „*Кримски братия*“.

— Въ тукашната градско-общинска библиотека се получаватъ вѣстници и списания на български, френски, русски и ромѫнски езици. Пита се: защо не се получаватъ и нѣмски вѣстници и списания? Нѣма кой да чете ли? Защо, напр., нѣма нѣмскитѣ иллюстрации и нѣкои пó-първи вѣстници, както има „Bucarest“, „Le Nord“, „L' illustration“, „Vointa“ и прч.?

— Учимъ се, че на 21-й текущий щѣло да има музикално-танцовална вечеринка, давана отъ женското благотворително Дружество въ града ни.

— Учимъ се, че митничарскитѣ чиновници имали заповѣдь да носѭтъ въ бѫдѫще форменни шапки—Каква ли е и тѫзи нужда за канцелярскитѣ чиновници!

— По сѫдебното вѣдомство станѫхѫ пакъ промѣнения въ града ни: г. Кѫсоглѣдъ, членътъ при Окр. Сѫдъ, се мѣсти въ гр. Руссе на сѫщата длъжность, а на мѣстото му се назначава сега свършившій Д-ръ Константиновъ. Тукашний Окол. Миров. Сѫдия, г. Ив. Жековъ, се праща въ Стара Загора, а на мѣсто му се мѣсти г. П. Едреповъ отъ Руссе, който това мѣсто бѣше прѣмѣстенъ тамъ отъ тука. Прокурорътъ, г. Берниковъ, се мѣсти въ Сливенъ, а на мѣстото му иде г. Чолаковъ.

Заснѣжаваньето на нашата Руссе-Варненска желѣзнопѫтна линия.

Не е ли възможно да се прѣдварва спираньето на тренътъ по причина на снѣгъ?

Споредъ скромното мое мнѣние, възможно е, ако Дирекцията си постави редовенъ расходъ всѣка зима по 2—3 или най-много до 5 хиляди лева и да го употрѣбява на врѣме, вмѣсто 25,000 лева безъ врѣме. Ето какъ:

Щомъ всичкитѣ станции по линията сѫ свързани съ телеграфъ, двата ѝ края, Руссе и Варна, могѫтъ да знаѭтъ тозъ часъ, когато почва да вали снѣгъ по линията. Непрѣкѫснѫто слѣдъ туй въ скоро врѣме може да се приготвѭтъ два локомотива, които да тръгнѫтъ отъ Руссе и отъ Варна съ снѣгоразвѣлото (Snow plough) по линията безъ да чакатъ да навали снѣгъ 10—на и повече часове, а постоянно да сновѫтъ и чистѭтъ особенно мѣстата, които се зариватъ, т. е. трапищата. Струва ми се, ако вали снѣгъ даже цѣли денонощия, — нѣщо което ще бѫде голѣма рѣдкость, — пакъ по тоя начинъ никакъ нѣма да спира нито единъ тренъ, макаръ и да вѣе повече, отколкото да вали. Расходътъ нѣма да бѫде тъй голѣмъ за туй, защото не всѣкога вали голѣмъ снѣгъ, а да се отваря пѫтьтъ, слѣдъ 15—16 часовно валенье на снѣгътъ, струва двойно и тройно повече.

На тѫзи клѣта желѣзница едничката зестра, която дадохѫ нейнитѣ построители, бѣше да си поспива и почива сегизъ-тогизъ прѣзъ зимата. Въ врѣмето още на английската експлоатация неспособнийтъ тогава управитель Ф. бѣше строгъ къмъ особенитѣ расходи. Нему съ габровска свирка можеше да му свиришъ, да запали и приготви локомотива безъ да има да вози цѣлъ тренъ, той пакъ не скланѣше, защото локомотивътъ иждивявалъ на день по 5 лири за въглища и не било шега! А послѣ, като плащаше по 500 и 1000 лири за чистеньето на снѣга, приглъщаше и оправдаваше расхода съ извънредни и непрѣдвидени бури, безъ да признава неспособностьта си.

*

Б. Р. Ний даваме мѣсто на това практично мнѣние, макаръ и да знаемъ, че по тукашната линия нѣма, прѣди всичко, снѣгочиститель, защото струвалъ скѫпо . . .

ВАРНЕНСКИЙ ОКРѪЖЕНЪ СЪВѢТЪ.

(изъ отчетътъ за дѣятелностьта на Пост. Коммиссия)

По артезианскитѣ кладенци въ минѫлогодишната редовна сессия Съвѣта съ рѣшение No. 35 бѣше упълномощилъ Членъ Секретаря на Постоянната Коммиссия, Г-на П. Странджева, да води прѣговори съ единъ специалистъ отъ гр. Руссе, който бѣше съобщилъ, че приема на свои разноски да направи опити за въвежданьето на тия кладенци, съ условие, че, ако сполучи, не ще му се плати никакво възнаграждение, а само правото за строеньето на такива кладенци ще бѫде негово въ цѣлото окрѫжие срѣщу опрѣдѣлена стойность; въ противенъ случай, ще му се платѭтъ само дневни и пѫтни пари, като на чиновникъ. Опититѣ, споредъ рѣшението на Съвѣта, щѣхѫ да траѭтъ не повече отъ два мѣсеца. Тѣзи прѣговори не бѣ възможно да се заведѫтъ, понеже прѣдмѣтното лице не се обади повече, и главно, защото при послѣдньото четенье бюджета на Коммиссията за 1891 год. исхвърли се прѣдвидената въ него сумма за воденьето на тѣзи прѣговори. Прѣговоритѣ въ Россия, за които се поменува въ минѫлогодишния отчетъ, се водихѫ съ единъ инжинеринъ Англичанъ, по име Винингъ, който се намира въ градъ Милотополъ, Таврическа Губерния. На този инжинеринъ Коммиссията бѣше прѣдложила да яви съ какви условия ще приеме да дойде и открие единъ артезиански кладенецъ въ Балчикско, като му указа и височината на сушата надъ морската повърхность. Той, обаче, не можи да приеме прѣдложението на Коммиссията, защото ималъ много работа въ Россия. Мнѣнието на Постоянната Коммиссия е, откриваньето на артезиански кладенци да се изостави за сега, като неосѫществимо, най-главно, защото не може да се намѣри специалистъ по тѫзи работа човѣкъ и, послѣ, защото опититѣ за откриванье единъ само такъвъ кладенецъ, струватъ много скѫпо: около 25—30 хиляди лева.

Рѣшението на съвѣта:

1-о. Да се не напуща идеята за откриванье такива кладенци.

2-о. Въ бюджета за 1892 год. да се гласуватъ 2—3 хиляди лева за опити.

3-о. Да се обяви въ вѣстницитѣ, които Постоянната Комиссия удобри, за диренье лица, които се наематъ да направѭтъ тѣзи опити, като въ обявлението се посочи и височината на почвата надъ морската повърхность.

Рѣшенията по заемитѣ на земледѣлческитѣ касси въ окрѫжието, сѫ утвърдени напълно и безъ никакви измѣнения. Възъ основание на едно отъ тѣзи рѣшения, именно № 2 отъ 5-й Септемврий 1880 г. Постоянната Коммиссия, съ протоколъ № 506 отъ 26-й Юний 1881 год., постанови, щото на Добричската земледѣлческа Касса да се разрѣши да сключи съ Българската Народна Банка, за улеснение на населението по жътва, заемъ въ размѣръ 60000 лева, —максимумътъ на допустнѫтий отъ Окр. Съвѣтъ размѣръ.

КНИЖНИНА

Евреитѣ и Кръвьта. *Издирания (издирвания?) по въпроса: употрѣбяватъ ли евреитѣ християнска кръвь?* Написалъ *Д-ръ Симеонъ Данковичь,* главенъ раввинъ въ България. Стр. 23. Цѣна 20 ст. София. Типография на Б. Зилберъ. 1891 г.

Най-напрѣдъ въ колоннитѣ на в. „Черно Море“, а отсетнѣ и въ другитѣ български вѣстници бѣше възпроизведена случката съ изгубваньето на едно 5—6 годишно момиченце (българче) въ Вратца и намѣрваньето му слѣдъ нѣколко дена мъртво отвънъ града близо до една воденица. Въ умъртвяваньето на дѣтето се обвинихѫ евреитѣ отъ Вратца, и християнското население тамъ почнѫ да ги прѣслѣдва. Но понеже това прѣслѣдванье взе грамадни размѣри, принуди се да се намѣси и правителството въ тѫзи работа, за да отърве нападнѫтитѣ евреи отъ *„алчната за грабежъ тълпа“*. Но, като не се е задоволилъ отъ защитата на правителството, главния раввинъ въ България, г-нъ Д-ръ Данковичь, е излѣзълъ съ горѣозначената книжка да докаже на свѣта съ печатно слово, че евреитѣ не употрѣбяватъ християнска кръвь и че умъртвяваньето на момиченцето въ Вратца не е дѣло на евреитѣ.

Доста убѣдително говори въ тѫзи си книжка г-нъ Д-ръ Данковичь и такива примѣри и сравнения привежда, щото накарва човѣка да повѣрва на всичко, въ което се стрѣми да ни увѣри. Между другото той привежда факта, че и живущитѣ въ Китай християни се обвинявали отъ китайския народъ въ закалванье на китайски дѣца и въ употрѣбяванье тѣхната кръвь за религиозни обряди.

Но колкото и да е убѣдително словото на г-на Д-ра Данковича, ний не можихме да се убѣдимъ въ това, че евреитѣ *не* употрѣбяватъ за религиозни обряди християнска кръвь, по тѫзи причина, че не сме запознати добрѣ съ този въпросъ; чели сме и още отъ дѣтинство сме слушали да се приказва за убиванье на християнски дѣца отъ евреи, а не сме имали случай да прочитаме нѣкои сериозни опроверження, подобни на това, за което пишемъ настоящитѣ редове. Тъй щото, за съжаление може би, и ний принадлежимъ къмъ онова болшинство, въ което се е вкоренило убѣждението, че евреитѣ употрѣбяватъ християнска кръвь за религиозни обряди. Твърдѣ е възможно да сме въ съвсѣмъ кривъ пѫть, но казваме още веднѫжъ, че книжката на г-нъ Д-ра Данковича не можи да ни изведе на правия пѫть.

Впрочемъ, съ тѫзи книжка авторътъ разглѣдва въпроса въ общи черти; въ послѣдующата часть щѣлъ да го разисква исключително отъ историческа глѣдна точка. Ще очакваме съ нетърпение появяваньето нà тѫзи *послѣдующа* часть: може би тя да ни изведе *на путь истины.*

Варна, 1 Ноемврий 1891 г.

И. Прѣглѣдовъ.

Варненска Окрѫжна Постоянна Коммисия.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 4288

Коммисията има открита една степендия по сапунарството, съгласно протокола си No 650 отъ 12-того, степендианта ѝ ще слѣдва въ нѣкое полутехническо училище въ гр. Виена, Австрия, слѣдъ свършванието на което практически при нѣкоя сапунена фабрика въ същий градъ най-малко една година.

Желающитѣ да заематъ тая степендия, най-късно единъ мѣсецъ отъ днесъ, длъжни сѫ при прошенията да прѣдставятъ въ Коммисията и слѣдующитѣ документи:

1) Атестатъ, че сѫ свършили пълна гимназия съ зрѣлостенъ испитъ.

2) Метрическо свидѣтелство, че сѫ на възрасть 18-27 година.

3) Медицинско свидѣтелство за доброто състояние на здравието имъ. и,

4) Свидѣтелство за бѣдность, издадено отъ надлѣжната община и съдържанието потрѣбнитѣ данни за материалното имъ състояние.

Прѣдсѣдатель *Н. Щеревъ*

За Членъ Секретарь: *М. Дамяновъ*

ОТЪ „БЪЛГАРСКОТО ОПЪЛЧЕНСКО ДРУЖЕСТВО ВЪ ГР. РУССЕ“.

Обявление

№ 246

„Българското Опълченско Дружество въ гр. Руссе“ извѣстява на интересующитѣ се, че на 25 Ноемврий н. г, въ 2 часа слѣдъ обѣдъ въ канцеларията на Руссенската Окр. Постоянна Коммисия, ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция за отдавание постройката на каменната часть ~~„педъстала“ на На~~мятника, който по инициативата на Дружеството ще се строи въ гр. Руссе.

Приблизителната стойность на прѣдприятието възлиза на 29450 лева.

Исканий залогъ е 1472 лева и 50 ст., който трѣбва да се внесе въ Българската Народна Банка, клоноветѣ и или нѣкое отъ Ковчежничествата.

Плановетѣ, смѣткитѣ и поемнитѣ условия могѫтъ да се видѫтъ всѣки присѫтственъ день и часъ въ Окр. Постоянна Коммисия.

Престорѫжка ще се произведе на 5-й день.

Гр. Руссе 23-й Октомврий 1891 г.

Подпредсѣдатель: **С. И. САЛАМАНОВЪ**

Секретарь: **А. Г. ДАНЕВЪ.**

Прѣмѣстване магазинъ.

Извѣстния г-нъ Николай Х. Теодоровъ извѣстява на почитаемата публика, че вслѣдствие на послѣдния дъждъ, отъ който се събори бившия му магазинъ, прѣмѣсти се въ контората на г-на

СТАВРИ Ф. ЗАФИРОВЪ,

въ улица Солунска подъ № 466, срѣщу мобилопродавницата на г-на К. Давидопуло,

гдѣто, освѣнъ имѣющитѣ се, ще се продаватъ и други европейски и мѣстни стоки, съ умѣрени цѣни.

Варна, 15-й Октомврий 1891 г.

ОБЯВЛЕНИЕ.

ЖЕНА-КѪРМАЧКА, безъ свое дѣте, здрава, желае да кърми дѣте въ Варна.

Който се нуждае отъ такъва, нека се отнесе за споразумѣние до администрацията на в. „Черно Море“.

ОБЯВЛЕНИЕ

Извѣстяваме на почитаемата публика, че отворихме въ града Варна манифактурни магазинъ, въ II участъкъ, улица „Аспарухъ“, до Централната аптека на П. Апостолидисъ, снабденъ съ разни нови манифактурни и галентерейни стоки съ най-умѣрени цѣни и съ много голѣма отстѫпка.

Съ почитание:
Петъръ Карагеоргиевъ.
Стефанъ Геновъ.

ПРОДАВА СЕ праздно мѣсто отъ 680 ☐ м. на Нишка улица. За споразумѣние до Кр. Малевъ, учитель — Варна.

ХОТЕЛЪ ИМПЕРИЯЛЪ

(бившний **Хотелъ „Ллоидъ“**).

Подписаний извѣстявамъ на почитаемата публика, че наехъ друго здание въ главната „Преславска“ улица (бившето помѣщение на Русското Консулато) и открихъ превъсходенъ хотелъ съ

ГОСТИННИЦА и ГРАДИНА.

Г. г. посѣтителитѣ ще намѣрятъ най-възможнитѣ удобства, пълна чистота и бърза прислуга

Цѣни най-умѣренни.

Варна [illegible]-ий Юний 189[illegible].

Съдържатель: *Аристиди Мацини.*

НАЙ-НОВАТА ГЕОГРАФИЧ. КАРТА НА БЪЛГАРИЯ.

Тая най-нова географическа Карта на България, *изработена* въ Масщабъ 1: 420, 000, е голѣма 1. 30 *м.* на ширина. Въ нея сѫ вписани мѣстата отъ Болградъ на Сѣверъ до прѣдѣлитѣ на Гърция на Югъ и отъ Гемлекъ (въ Мала Азия) на Истокъ до прѣдѣлитѣ на Черна-Гора на Западъ. Картата се състои отъ 10 листове; всѣкой листъ е гравиранъ не на 4 литографически камъни: единъ съ черенъ цвѣтъ за наименованията на градоветѣ, паланкитѣ, селата, колибитѣ и пр.; другъ съ синъ цвѣтъ за водитѣ морета, рѣки, езера и пр; третий съ гранивъ цвѣтъ за планинитѣ, върховетѣ, бърдата и пр. съ означение височинитѣ на по високитѣ върхове, а четвъртий съ яснозеленъ цвѣтъ за горитѣ (лѣсоветѣ) и въобще за мѣстноститѣ обрасли съ дървета.

Отъ горньето се вижда, че тъзи най- нова карта обьема всичкитѣ земи на Българската Корона и значителна часть отъ съпрѣдѣлнитѣ ней страни, и че тя е най голѣмата по размѣръ отъ всички до сега издадени карти за тоя районъ отъ Балканский Полу-островъ. Относително пакъ изработваньето ѝ на 40-тѣ литографически камънье, всичко е тъй пластически и релефно прѣдставено, споредъ най-новитѣ изисквания на науката, щото по вече не може да се желае.

Вънъ отъ тѣзи си прѣимущества нашата карта обьема:

1) Вѣрното административно и военно раздѣление на Княжеството въ окрѫзи.

2) Пълното вписванье на всичкитѣ градове, паланки и почти всичкитѣ села и колиби изъ околнитѣ. Особенно внимание е обръщано на селата, които иматъ нѣкое забѣлѣжително значение за историята ни.

3) Съдържа всичкитѣ български желѣзници съ означение станциитѣ и километрическитѣ разстояния по между имъ

4) Всичкитѣ държавни и окрѫжни шосета, както и коларскитѣ и междуселскитѣ пѫтища.

5) Всичкитѣ по-главни ханища, които служатъ за пѫтницитѣ като станции за почивка.

6) Всичкитѣ митничести пунктове.

7) Всичкитѣ тел. пощ. трактове съ километрическитѣ растояния отъ една станция до друга.

8) Всичкитѣ морски и рѣчни пристанища

9) Всичкитѣ по-главни рѣчни извори (разнитѣ текири и пр.).

10) Всичкитѣ мостове по рѣкитѣ на главнитѣ пѫтища.

11) Всичкитѣ топли минерални извори (бани, лъджи).

12) Всичкитѣ студени извори, които иматъ нѣкакво лѣковито свойство

13) Всичкитѣ манастири.

14) Всичкитѣ нови и староврѣмски твърдини (тъй нарѣченитѣ градища) и развалини на градове

15) Всичкитѣ памятници отъ ново врѣме.

16) Всичкитѣ богати на нѣкакаква руда мѣстности, като: желѣзо, срѣбро, олово, камънни въглища и пр. разработени или не.

Всичко това е прѣдставено съ особни условни знакове на нашата карта и я прави [illegible] достояние на всѣкой българинъ: воененъ ли билъ той, или цивиленъ, чиновникъ ли, или търговецъ, домашаръ ли, или пѫтникъ, и то по начинъ щото да може да си послужи въ всѣки случай. Изящного пъкъ изработванье на картата отъ най-вѣщитѣ картографи у Виена, прави я едно великолѣпно украшение на салонитѣ, канцеляриитѣ, търговскитѣ писалища и прч.

Авторътъ на картата е г. А. Кривошиевъ, главний топографъ при генералний щабъ въ София. Неговата компетентность е най-голѣмата здравина за вѣрностьта, пълнотата и точностьта на картата въ всѣко отношение. Нашата карта е тщателно снета и прѣведена отъ най-новата 5 верстова карта на русский генераленъ щабъ за Освободена България, а за Македония и прч. е послужила картата на австрийский генераленъ щабъ. Но тъй като и въ двѣтѣ тѣзи карти сѫ се промъкнѫли погрѣшки относително наименованията на разнитѣ села, рѣки и планини и защото въ русската карта не сѫ вписани промѣнитѣ по заселванието на новитѣ български села и изселванието на нѣкои стари отъ послѣдната война насамъ, както не сѫ вписани и новитѣ имена на нѣкои села; — то, за да станеше картата ни и въ туй отношение безъ погрѣшки, потрѣбно бѣше съдѣйствието на много опитни и вѣщи по тая часть лица отъ разнитѣ краища на отечеството ни. За тая цѣль се отнесохме до г. Министра на Вѫтрѣшнитѣ Работи съ молба за съдѣйствие Тукъ му е мѣстото да изразимъ своята безкрайна благодарность: първо самому г Министру, който прие молбата ни благосклонно и *благоволи съ особенъ приказъ*, отъ 11 Февруарий 1891 г. №. 1439, да прѣдпише на г. г. Окрѫжнитѣ Управители за да провѣрятъ, допълнятъ и поправятъ, всѣкой въ окрѫга си всичко споредъ бѣлѣжкитѣ въ особенното ни до тѣхъ писмо; второ, на г. г. управителитѣ, на окр. постоянни коммисии, на г. г. окрѫжнитѣ инжинери и на всички, които съ готовность взеха живо участие за всестранното поправянье на картата.

Относително поправкитѣ и допълненията за Македония, особно благодаримъ за усърдното участие което имахѫ добрината да взематъ, на слѣдующитѣ лица: В. Кѫнчеву за Солунский санджакъ, Битолско, Прѣспанско, Охридско, Струмското корито и Струмишката кутловина; Ефрему Каранову за околнитѣ: Криворѣчна, Кумановска, Кратовска и Щипска; Н. Шишеджиеву за Вранянский окрѫгъ; С. Вацову за окрѫзитѣ Пиротский и Нишский; I. Ковачеву К. Каранфиловичу и Д. В. Македонскому за Щипско, Скопско и Велеско; Траянову и Митеву за коритото на р. Брѣгалница, Щипско, Скопско и Велеско; К. Г. Самарджиеву за Прилепско; П. Чачарову за Щипско и Неготинско; Капитану Иванову за Пиянечко и Малешевско; П. Сарафову за Разложко, Неврокопско Мелнишско и Валовишко; С. Селганджиеву за Сѣрско; Г. Стрѣзову за Сѣрско, Драмско, Зѫхненско Петричко и Нигритско; Т. Нѣйкову за Кавалско, Ениджевско и Гюмюрджинско; Ил. Бѣлковскому, Хр. П. Константинову и А. Шийкову за Ахѫ Челебийско; Халилу Доспатскому за Доспатско и Неврокопско; Ст. Костову за Цариградско, Одринско, Лозенско и Костурско; на Малеади за юго-западната часть на картата — Епирско и Албанско — и на всички други приятели изъ Македония, които на драга воля ни спомогнѫхѫ, всѣки въ своята околия, при поправянието на нѣкои погрѣшно нанесени отъ Австрийската карта наименования.

Всичкитѣ ни усилия за всестранното улучшение на картата най-сетнѣ се увенчахѫ съ сполука; но за всичко това се изискваше врѣме. По тази причина картата не можа да излѣзе на бѣлъ свѣтъ прѣзъ минѫлий Май, споредъ както бѣхме извѣстили по едно врѣме. Сега вече картата е свършена отъ гравирането на камънитѣ, ще започне да се печати и прѣзъ мѣсецъ Ноемврий тази година, ще можемъ да я поднесемъ на българската публика, налѣпена изцѣло на платно за окачванье на стѣна съ цѣна 20 лева, и налѣпена такъво платно, но прѣгъвана въ 80 листове наложени въ *етюи* (кутия) за носенье. въ пѫть, съ цѣна плане 25.

Голѣми сѫ усилията, трудоветѣ и жертвитѣ, на които се нагърбихме за доискарването на това прѣдприятие; но не по-малки сѫ и надѣждитѣ, които сме хранили въ справедливата подпорка на българската публика. По причина на огромнитѣ разноски, които ще послѣдватъ при печатанието на картата, ние смѣтаме да я пустнемъ въ толкози екземпляри, колкото спомощници се явятъ. Надѣваме се, слѣдователно, че всѣки развитъ българинъ ще побърза да ни подкрѣпи съ абониране *по* единъ екземпляръ отъ картата ни. Записваньето спомощници става у книжаритѣ на всичкитѣ градове въ България до края на идущий Октомврий и то безъ прѣдплата: плащанието на картата ще бѫде при получванието ѝ. Осланяме се не малко и на г. г. учителитѣ, училищнитѣ настоятелства, окрѫжнитѣ училищни инспектори и окрѫжнитѣ постоянни коммисии, които съ благоволителното си внимание къмъ нашата карта ще ни улеснятъ да доискараме печатанието ѝ, та тъй да докажемъ прѣдъ свѣта, че и въ България не пропадатъ хубавитѣ прѣдприятия.

Пловдивъ, 23 Сентемврий 1891 година.

Отъ книжарницата на ХР. Г. ДАНОВЪ

ПЕЧАТНИЦА НА ХР. Н. ВОЙНИКОВЪ—ВАРНА.